

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319204536
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1319204536.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovej, v spore žalobkyne: U.. D. X., A.. XX.X.XXXX, F. XXXX/ X, W., zastúpenej: URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Gajdoš Dental, s.r.o., Daxnerovo námestie 5, Bratislava, IČO: 48 096 423, zastúpenému: JUDr. Roman Hojer s. r. o. advokátska kancelária, Šustekova 51, Bratislava, IČO: 50 708 953, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 15C/43/2019-129, zo dňa 16.7.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že zástupca žalobkyne žalobou podanou dňa 14.8.2019 požadoval, aby žalovaný uhradil žalobkyni škodu v sume 595 eur a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 7.000 eur.

2. Žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že jej skutkovým základom je poskytovanie zdravotnej starostlivosti žalovaným žalobkyni v období od 13.7.2016 do 6.12.2016, zameranej na protetický zákrok spočívajúci v osadení šiestich koruniek (preparácia pahýľov: 35, 36, 37, 45, 46 a 47), ktorému predchádzalo brúsenie pahýľov a nasadenie dočasných živicových provizórií, ku ktorému žalovaný pristúpil dňa 17.2.2016. Dočasné živicové provizória žalobkyni nevydržali a postupne sa všetky vylámali. Žalovaný po viacerých žiadostiach a urgenciách pristúpil k osadeniu koruniek, a to dňa 28.11.2016, avšak po uplynutí určitej doby začala žalobkyňa pociťovať bolesti a diskomfort. Osadené korunky jej na zbrúsených pahýľoch zle sedeli, boleli ju ďasná a mala problém s narušením bakteriálneho prostredia ústnej dutiny, výsledkom čoho bol výskyt veľkého množstva áft. Vzhľadom na predchádzajúcu negatívnu skúsenosť už nedôverovala odbornosti žalovaného, obrátila sa na iných odborníkov z odboru stomatológie a absolvovala vyšetrenia u nasledovných stomatológov: dňa 29.11.2016 v zdravotníckom zariadení G. na oddelení stomatológie, so sídlom B. X, W. u P. X. W., dňa 1.12.2016 v zubnej klinike T., so sídlom P. A. XX, W. u P. U. W. a dňa 25.1.2017 v zubnej ambulancii Dental Štúdio J + O, so sídlom N. XX, W., u P. Y. M. a P. U. M.. Zo strany všetkých vyššie uvedených renomovaných stomatológov jej bolo odporúčané urgentné sňatie dvoch koruniek a následná úprava zvyšných štyroch koruniek. Uplynutím určitej doby sa jej zdravotný stav opäť zhoršil a bola nútená vyhľadať odbornú pomoc stomatológov. V máji a v júni navštívila ambulanciu P. Y. M. z lekárskej správy ktorej vyplýva, že má abruptovanú vestibulárnu plochu korunky v lokácii 37 a lomná línia tejto korunky prechádza žuvacou plochou, pričom je potrebná nevyhnutná úprava nevhodnej preparácie pahýľov, ktorá spôsobuje postupné fraktúry koruniek. Jej chrup je k dnešnému dňu trvalo poškodený a táto škoda sa už nedá žiadnym spôsobom napraviť.

3. Žalobkyňa ďalej uviedla, že pre posúdenie prejednávanej veci znejú najpodstatnejšie závery obsiahnuté v lekárskych správach nasledovne: a) P. Y. M. po vyšetrení žalobkyne prišla k záveru, že žalovaný stanovil vzhľadom na stav chrupu žalobkyne neadekvátny postup liečby a konštatovala nutnosť výmeny osadených koruniek, b) z lekárskej správy P. U. W. rovnako vyplýva, že žalovaný stanovil vzhľadom na stav chrupu žalobkyne neadekvátny postup liečby a konštatoval, že u žalobkyne je potrebné upraviť previsnuté časti/zábrusy previsov a napriek správnej hygiene žalobkyne preliečiť ďasná a vymeniť všetky osadené korunky, c) P. X. W. po vyšetrení žalobkyne taktiež usúdila, že žalovaný nesprávne vyhodnotil zdravotný stav žalobkyne a tým pádom zvolil nesprávny liečebný postup. Z predložených lekárskych správ v spojení s opísaným skutkovým stavom jednoznačne vyplýva, že žalovaný nevykonal všetky zdravotné výkony na správne určenie ochorenia, resp. diagnózy a liečebného postupu, nezabezpečil včasnú a účinnú liečbu s cieľom zlepšenia zdravotného stavu žalobkyne. Skutočnosť, že zdravotná starostlivosť jej nebola poskytnutá správne, potvrdzuje aj sám žalovaný, ktorý v reakcii na výzvu žalobkyne zo dňa 11.4.2017, listom zo dňa 17.5.2017 uviedol, že uznáva reklamáciu posudzovaných stomatologických zákrokov a poskytuje jej zľavu z ceny vykonaných služieb. Ďalej mala žalobkyňa za to, že žalovaný konal v rozpore s jeho povinnosťou ustanovenou v § 6 ods. 1 písm. a) v spojení s § 6 ods. 2 a v spojení s § 6 ods. 4 prvá veta Zákona o zdravotnej starostlivosti, keď ju napriek invazívnemu charakteru nepoučil o charaktere poskytovaných zákrokov a nezískal od nej informovaný súhlas v súlade so Zákomom o zdravotnej starostlivosti. Porušenie povinnosti žalovaným poskytnúť jej zdravotnú starostlivosť lege artis, ako aj porušenie povinnosti žalovaným poučiť a informovať ju v súlade so Zákomom o zdravotnej starostlivosti konštatoval aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v oznámení o výsledku prešetrenia podnetu zo dňa 24.6.2019. Úrad potvrdil, že liečba jej chrupu spôsobom indikovaným žalovaným nebola správna, pričom taktiež potvrdil chýbajúce informované súhlasy žalobkyne s ošetrením a zistil nedostatky vo vedení zdravotnej dokumentácie spôsobené žalovaným. Jednoznačne potvrdil, že žalovaný neposkytol žalobkyne zdravotnú starostlivosť správne a konštatoval, že porušil § 4 ods. 3 Zákona o zdravotnej starostlivosti.

4. S poukazom na § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka dôvodila, že žalovaný jej svojim vyššie popísaným konaním spočívajúcim v porušení povinnosti poskytnúť zdravotnícku starostlivosť lege artis, spôsobil škodu. Z predmetného konania vznikol žalovanému záväzok voči žalobkyne nahradiť jej spôsobenú škodu, pričom táto by bez porušenia tejto povinnosti nevznikla. V zmysle § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobkyňa uviedla, že jej v priebehu rekonvalescencie vznikli liečebné náklady, účelne vynaložené na zlepšenie jej zdravotného stavu, a to v celkovej výške 595 eur. Uvedená suma pozostáva z čiastkových nákladov: suma 72 eur uhradená poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti DENTAL Štúdio, J + O, spol. s r.o. dňa 12.6.2018, suma 118 eur uhradená poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti DENTAL Štúdio, J + O, spol. s r.o. dňa 13.6.2018, suma 215 eur uhradená poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti DENTLY Alexejenko s.r.o. dňa 8.1.2019 a suma 190 eur uhradená poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti DENTLY Alexejenko s.r.o. dňa 10.4.2019.

5. Žalovaná mala za to, že vyššie opísané konanie žalovaného non lege artis jej spôsobilo v jej ďalšom každodennom fungovaní nesmierne komplikácie a diskomfort, keď bola na úkor nielen svojho voľného času, ale aj pracovných povinností, nútená urgentne riešiť takto vzniknuté a dosiaľ pretrvávajúce zdravotné komplikácie. Jej zdravotný stav zle vyplýval aj na jej psychický stav, trápila sa, či a kedy bude môcť riadne artikulovať, či nie sú spôsobené komplikácie navonok viditeľné, čo malo negatívny vplyv nielen v jej rodinnom prostredí, ktoré viditeľne vnímalo, že sa týmito problémami trápí, ale spôsobovalo to aj ďalšie problémy v sociálnej sfére, teda v bežnom fungovaní v spoločnosti a pri komunikácii. Žalovaný jej svojim neodborným postupom spôsobil aj nemajetkovú ujmu. V zmysle § 11 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ide o tzv. osobnostné práva človeka (fyzickej osoby), pri ktorých nie je rozhodné, pri akej príležitosti, či v súvislosti s akou činnosťou došlo k zásahu do osobnej integrity fyzickej osoby. Berúc do úvahy vyššie uvedené si voči žalovanému uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur, pričom navrhovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je adekvátne poškodeniu jej zdravia.

6. Súd prvej inštancie poukázal na tú skutočnosť, že žalobkyňa vo veci nepredložila lekárske posudky, ktorý ako dôkaz mal pre jej úspech v konaní zásadný právny význam, keďže jeho existencia je právne nevyhnutná a zo zákona povinná a teda bez neho si nemohla uplatniť na súde právo na náhradu škody. Žalobkyňa však takýmto dôkazom nikdy nedisponovala, preto ho nemohla v žalobe ani označiť, ani naň odkázať a ani uviesť, že ho nemôže bez svojej viny pripojiť a v žalobe sa

nespomína ani zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že v uvedenom zákone nie je uvedená potreba správy Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pre uplatnenie náhrady škody na zdraví, táto má len informačný charakter, nemá právny význam a nemôže právne nahradiť lekársky, resp. znalecký posudok. Predmetná správa len konštatuje, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne alebo nie, neznamená konštatáciu vzniku škody, ktorá vôbec nemusí nastať. Ďalej poukázal na to, že uvedená správa nie je „neprelomiteľná“ znaleckým posudkom a uviedol, že pokiaľ neexistuje lekársky posudok, tak aj zástupcom žalobkyne uvádzané „priznanie viny“ žalovaným tým, že chcel žalobkyni poskytnúť zľavu, je právne bezvýznamné. Žalovaný vôbec nemusel poskytnúť žalobkyni zľavu a ak tak urobil, môže sa to vykladať aj ako prejav dobrej vôle. Žalobkyňa nepredložila spolu so žalobou súkromný znalecký posudok, ani nenavrholo nariadenie znaleckého dokazovania. Na základe uvedeného mal za to, že je bez právneho významu, či bola poučená, resp., či je preukázateľný informovaný súhlas, pričom tak poučenie, ako aj preukázanie informovaného súhlasu sú bez právneho významu pre vznik škody, právny význam majú len pre činnosť Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako nesprávne vedenie zdravotnej dokumentácie.

7. Zdôraznil, že právny význam pri náhrade škody na zdraví má len lekársky výkon analyzovaný najskôr v lekárskom posudku ako zo zákona povinnom prvom kroku pri uplatnení náhrady škody a až ako druhý krok môže nasledovať náhrada škody v súdnom rozhodnutí, ktoré je samozrejme taktiež založené na lekárskom posudku a z neho vychádzajúceho; pokiaľ nedôjde k dobrovoľnej úhrade škody na zdraví zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, taktiež mu musí samozrejme taktiež povinne predchádzať lekársky posudok, inak konštatované, poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nesmie nahradiť škodu bez lekárskeho posudku, pokiaľ sa chce vyhnúť právnym dopadom napríklad zo strany Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, táto nemohla vzniknúť, resp. nemôže byť dôvodná, keďže nedošlo k vzniku škody. Na úplný záver súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalobkyňa právne opiera náhradu škody o § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dáva do pozornosti slovo „aj“, čo znamená, že účelné náklady spojené s liečením sa môžu uhradiť len pri vyššie analyzovanej škode na zdraví, ktorá tu ale neexistuje. Nemožno ich teda uplatniť samostatne, bez uplatnenia náhrady škody. Z tohto dôvodu je zřejmé, že platby žalobkyne za lekárske výkony u zubných lekárov nie sú právne významné.

8. Na základe uvedeného, za použitia § 1, § 4 ods. 1 veta prvá, ods. 3, § 6 ods. 1 až ods. 5, § 6a veta prvá, § 6b ods. 1, § 27 ods. 1, § 40 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, § 1 písm. c), písm. d), § 17 ods. 1 písm. b), § 18 ods. 1 písm. b), § 43 ods. 1 písm. b), § 43a ods. 1, ods. 9 písm. d) zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach a dohľade nad zdravotnou starostlivosťou, § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3, § 16, § 420 ods. 1, ods. 3, § 442 ods. 1, § 444, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, Čl. 40 Ústavy SR, § 1, § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 8 ods. 1, ods. 2, ods. 4 až ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania priznal v plnom rozsahu, keďže mal v konaní plný úspech.

9. Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, eventuálne napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec v celom rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) je, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a nevykonal žalobkyňou navrhnuté dôkazy.

10. Dôrazne namietala právne posúdenie podanej žaloby súdom prvej inštancie, keď k uplatnenému nároku na náhradu účelne vynaložených liečebných nákladov ozrejmla, že z dôvodu, že žalovaný nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti výrazne poškodil jej chrup, musela následne vyhľadať iných stomatológov, ktorí jej poškodenie napravili. Oprava poškodeného chrupu ju stála nemalé finančné prostriedky, ktorých preplatenie si nárokuje od žalovaného. Súd prvej inštancie jej v napadnutom rozhodnutí (v odsekoch 91 až 98 a napokon aj v odseku 122) vytkol nespĺnenie predpokladov pre priznanie nároku za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorých sa však v konaní vôbec nedomáhala a teda nesprávne právne posúdil ňou uplatnený nárok na náhradu liečebných nákladov podľa § 449 Občianskeho zákonníka ako nárok na náhradu bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia

podľa Zákona o náhrade za bolesť. Poukázala na to, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov, ako aj odbornej literatúry, jednotlivé nároky vyplývajúce zo škody na zdraví podľa § 445 až § 449 Občianskeho zákonníka stoja vedľa seba a teda poškodený si ich môže uplatňovať aj jednotlivo, teda bez toho, aby si súčasne musel uplatňovať aj iné nároky vyplývajúce z poškodenia zdravia. Jednotlivé zložky práva na náhradu škody, ktorými je vymedzený obsah náhrady škody sa teda prejavujú ako samostatné čiastkové nároky. Do pozornosti dala rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 3129/2011, zo dňa 11.4.2013, podľa ktorého ak dôjde k ujme na zdraví, vzniká poškodenému osobitne taxatívne vymedzený komplex práv na jej náhradu, resp. zmiernenie, ktorých úprava je obsiahnutá v ustanoveniach § 445 až § 449 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 449 Občianskeho zákonníka zakladá nárok na náhradu nákladov, účelom ktorých je obnovenie zdravia alebo aspoň zlepšenie zdravotného stavu po poškodení zdravia; musí ísť o účelné a preukázateľne vynaložené náklady.

11. Dodala, že nakoľko nemala záujem domáhať sa náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a rovnako nemala záujem domáhať sa iných nárokov vyplývajúcich zo škody na zdraví, súd prvej inštancie mal samostatne posúdiť ňou uplatnený nárok na náhradu liečebných nákladov vzniknutých v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného podľa § 449 Občianskeho zákonníka. Mala za to, že v konaní jednoznačne preukázala splnenie podmienok pre priznanie nároku tohto nároku, nakoľko (i) preukázala porušenie právnej povinnosti žalovaného - konkrétne porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, keď do konania predložila stanovisko Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý konštatoval nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného, ako aj lekárske správy stomatológov, ktorí zhodne konštatovali nesprávne prevedenie stomatologických zákrokov žalovaným s nutnosťou následnej liečby, (ii) preukázala vznik liečebných nákladov vynaložených na opravu poškodeného chrupu predloženými dokladmi o úhradách za liečbu poškodeného chrupu v DENTAL Štúdio, J + O, spol. s r.o. a v DENTLY Alexejenko s.r.o. a (iii) preukázala príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom nákladov na liečenie poškodeného chrupu, a to prostredníctvom stanoviska Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a lekárskeho správ od stomatológov, ktorí zhodne konštatovali, že zhoršenie jej zdravotného stavu s nutnosťou následnej liečby (a s nutnosťou vynaložiť ďalšie súvisiace náklady) bolo spôsobené žalovaným.

12. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného do jej osobnostných práv namietala právny názor súdu prvej inštancie, že nie je možné nad týmto nárokom, nad jeho vznikom, resp. dôvodnosťou uvažovať z dôvodu, že nedošlo k vzniku škody (odsek 123 napadnutého rozsudku). Dodala, že náhrada škody a náhrada nemajetkovej ujmy sú dva samostatné inštitúty, ktoré stoja nezávisle od seba a každý z nich má samostatné predpoklady pre svoj vznik a uplatnenie, a poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.4.2011, sp. zn. 4Cdo 168/2009, že „...platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upravenom v § 11a nasl. Občianskeho zákonníka (s ním spojeným právom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) a právom na náhradu škody v zmysle § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. Medzi týmito dvomi inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, ktorý spočíva v tom, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať (nemožno presne zistiť skutočnú ujmu). V prípade náhrady škody treba však výšku škody presne uviesť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom. Odlišnosť nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka od škody podľa ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka potvrdzuje tiež ustanovenie §16 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.“

13. Dôvodila, že súd prvej inštancie mal nárok na náhradu škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy posudzovať nezávisle od seba, ako dva samostatne stojace nároky. Preto ak by aj v konaní nepreukázala vznik nároku na náhradu škody (čo ale preukázala), uvedená skutočnosť by nemohla byť sama o sebe dôvodom na zamietnutie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie tak postupoval nesprávne, keď viazal vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vznikom škody, a preto aj v prípade

zamietnutia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádza napadnuté rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci

14. Žalobkyňa argumentovala, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa zavinenie nevyžaduje, pričom ale musia byť naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby a to (i) existencia neoprávneného (protiprávneho) zásahu, ktorý vyvolal alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, (ii) vznik nemajetkovej ujmy, (iii) existencia príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom do osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka a vzniknutou ujmu. Mala za to, že protiprávny zásah do jej osobnostných práv bol preukázaný stanoviskom Úradu pre dohľad na zdravotnú starostlivosť, ktorý konštatoval protiprávne konanie žalovaného spočívajúce v nesprávnej diagnostike jej zdravotného stavu v nesprávne zvolenom postupe liečby jej chrupu, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o zdravotnej starostlivosti a nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou trvalo poškodil jej chrup. Okrem toho žalovaný konal aj v rozpore s § 6 Zákona o zdravotnej starostlivosti, keď ju napriek invazívnemu zákroku riadne nepoučil o povahe tohto zákroku a rizikách s spojených s týmto zákrokom a nezískal od nej informovaný súhlas. Týmto protiprávnym konaním zasiahol do jej práva na ochranu jej zdravia a telesnej integrity. Protiprávny zásah žalovaného bol preukázaný aj lekárskymi správami stomatólogov P. X. W., P. U. W. Y. P., Y. M., ktorí zhodne konštatovali, že žalovaný zvolil nesprávny a neadekvátny postup liečby.

15. Vznik nemajetkovej ujmy je zrejmý už len z povahy zdravotných komplikácií, ktoré u nej nastali po nesprávne prevedených stomatologických zákrokoch žalovaným. Dlhodobo ju boleli nesprávne ošetrované zuby, nevedela riadne artikulovať a po zosadení koruniek aplikovaných žalovaným chodila niekoľko mesiacov iba s tzv. obrúsenými pahýľmi, čo jej v každodennom živote spôsobovalo nesmierne komplikácie a osobný diskomfort. Počas tohto obdobia bola nútená, na úkor svojho voľného času a pracovných povinností, urgentne riešiť pretrvávajúce zdravotné komplikácie, ale jej zdravotný stav nepriaznivo vplýval aj na jej psychické rozpoloženie. Poznamenala, že v danom čase pracovala ako asistentka poslanca Národnej rady SR, ktorá funkcia v sebe zahŕňala neustále stretnutia a rokovania s inými poslancami Národnej rady SR, ako aj ďalšími spoločensky vysoko postavenými osobami. V dôsledku výrazného poškodenia chrupu sa však nemohla plne sústrediť na výkon svojej práce, nakoľko nemohla riadne artikulovať a bála sa, že si uvedenú skutočnosť všimnú osoby, s ktorými sa v práci stretávala a komunikovala. Nemohla sa teda v plnom rozsahu venovať výkonu svojej práce, pričom neustále fyzické bolesti a k nim pridružené psychické úzkosti ju neprestajne vyčerpávali a narúšali jej dovtedajší spôsob života. Zároveň zdôraznila, že samotný výkon stomatologických zákrokov, či už u žalovaného, alebo neskôr u iných stomatólogov naprávajúcich stav spôsobený žalovaným, vyvolal u nej strach z návštev stomatólogov a výkonu akýchkoľvek stomatologických zákrokov, pričom doposiaľ takýto strach nepociťovala.

16. Ďalej dôvodila tým, že príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom žalovaného do jej osobnostných práv a vznikom jej nemajetkovej ujmy je preukázaná stanoviskom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako aj lekárskymi správami stomatólogov, ktorí ju ošetrovali po nesprávne prevedených stomato-chirurgických zákrokoch žalovaného. Všetky predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy boli teda v danom prípade naplnené, čo preukazujú ňou v konaní predložené dôkazy.

17. V prípade, ak by odvolací súd mal za to, že vznik, resp. závažnosť nemajetkovej ujmy nie sú dostatočne preukázané, navrhla doplniť dokazovanie jej výsluchom a výsluchom ošetrojúcej stomatologičky P. Y. M., za účelom preukázania dopadu konania žalovaného na jej súkromný a pracovný život, čím sa preukáže dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Dodala, že z dôvodu trvalého poškodenia chrupu v dôsledku konania žalovaného, ako aj z dôvodu následných komplikácií a diskomfortu v jej každodennom fungovaní a sociálnych interakciách, je jej ujma natoľko závažná, že v danom prípade nie je morálna satisfakcia postačujúca, a preto je na mieste priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

18. K výške náhrady nemajetkovej ujmy odvolateľka poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a ňou vymedzené kritériá pre určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a to: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadostučinenia) a ďalej veľmi široko

chápané okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo (pričom vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby, konkrétne, napríklad, aký je podiel samotnej postihnutej osoby na priebehu činnosti pôvodcu vyúsťujúcej do neoprávneného zásahu). Súd musí pritom vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská. Závažnosť nemajetkovej ujmy a individuálne okolnosti prípadu na strane žalobkyne objasnila v odvolaní (odseky 15-16 tohto rozhodnutia). K individuálnym okolnostiam uviedla, že nakoľko žalovaný hrubo porušil ustanovenie § 3 ods. 4 Zákona o zdravotnej starostlivosti, keď nepostupoval správne pri liečbe jej chrupu a zároveň porušil ustanovenie § 6 Zákona o zdravotnej starostlivosti, keď ju nepoučil o povahe zamýšľaného zákroku a rizikách s ním spojených, dopustil sa tým hrubej nebanlivosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Neoprávnený zásah do jej osobnostných práv bol navyše spôsobený výlučne zavinením žalovaného. Žalobkyňa ako pacientka dôverovala žalovanému, nemala dôvod pochybovať o správnosti navrhovaného liečebného postupu, a preto súhlasila s liečbou, ktorú jej bola navrhnutá, v dôsledku čoho je zavinenie v celom rozsahu na strane žalovaného. Navrhovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy by nepôsobila na žalovaného likvidačne, nakoľko ide o súkromnú stomatologickú ambulanciu, ktorej tržby za rok 2020 dosiahli sumu 115.815 eur .

19. Žalobkyňa tiež poukázala na prevenčný účinok výšky náhrady nemajetkovej ujmy, k čomu dala do pozornosti aj právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/909/2015. S ohľadom na uvedené mala za to, že uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur v plnom rozsahu zodpovedá závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, ako aj okolnostiam, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv.

20. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu dôrazne odmietol námietky žalobkyne k právnemu posúdeniu podanej žaloby súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Svoj nárok nepodložila žiadnym znaleckým posudkom, ani odborným posudkom, len vyhlásila, že žalovaný poskytol nesprávnu zdravotnú starostlivosť a spôsobil jej tým škodu a nemajetkovú ujmu v žalovanej výške. V plnom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Podotkol, že dôvodom zamietnutia žaloby nebolo zamienenie si posudku podľa Zákona o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia s odborným posudkom, resp. nesprávne posúdenie, či sa na nárok žalobkyne vzťahuje Občiansky zákonník alebo špeciálny zákon, ale to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, keď svoj tvrdený nárok nepreukázala. V tejto súvislosti je ľahostajné, ktorý právny predpis bol uplatnený pre posúdenie nároku žalobkyne. Zdôraznil, že žalobkyňa nijako nepreukázala, že mala ňou tvrdené bolesti a iné komplikácie a vážne tvrdenia o nemožnosti sústrediť sa na prácu, či o pocitoch strachu a úzkosti, vyhodnotil ako účelové a priehľadné. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nikde neuviedol, že by mala existovať príčinná súvislosť medzi pochybením žalovaného a následkami tvrdenými žalobkyňou, preto celú žalobu považuje za priehľadný pokus o obohatenie sa na jeho úkor. Taktiež sa striktno ohradil proti žalobkyňou žiadanému textu ospravedlnenia, kde sú použité nedôstojné, priam potupné formulácie prehnaného charakteru („hlboko ospravedlňujeme“, „akceptujeme, že ani forma takéhoto písomného ospravedlnenia nie je postačujúca pre nápravu následkom tohto nezákonného zásahu.“). Mal za to, že použité formulácie v kombinácii s ničím nepodloženým finančným nárokom nad všetku pochybnosť preukazujú motívy a neprimeranosť nárokov žalobkyne; preto navrhol, aby odvolací súd takému konaniu žalobkyne neposkytol právnu ochranu a aby podané odvolanie zamietol a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

21. Žalobkyňa v odvolacej replike v nadväznosti na nesprávne právne posúdenie žaloby súdom prvej inštancie a vyjadrenie žalovaného zhodnotila vedenia konania a pojednávania na súde prvej inštancie. Opätovne poukázala na to, že sa nikdy nedomáhala náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, na preukázanie ktorých je potrebné predkladať lekárom vyhotovený posudok. Domáhala sa náhrady účelne vynaložených nákladov na liečbu poškodeného chrupu po nesprávne prevedených chirurgických zákrokoch žalovaného, teda presne vyčíslenej sumy, ktorú poukázala na účet ošetrovujúcich stomatológov, ktorí jej opravovali poškodený chrup, preto jej nie je zrejmé, čo by mala preukazovať znaleckým posudkom, nakoľko výška týchto výdavkov bola presne a exaktne vyčíslená predloženými faktúrami (bločkami) od ošetrovujúcich stomatológov a tieto doklady nikdy neboli zo strany žalovaného sporované. Rovnako jej nie je zrejmé, na základe akého zákonného alebo iného podkladu by mala dokazovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy znaleckým posudkom. Z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov jednoznačne vyplýva, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je na voľnej

úvahe súdu a v každom konkrétnom prípade sa mení podľa závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolností konkrétneho prípadu. Žalobkyňa uzavrela, že podanou žalobou sa nedomáha takých nárokov, pre priznanie ktorých by bolo potrebné predložiť do konania znalecký posudok, prípadne odborné alebo iné vyjadrenie.

22. Do pozornosti dala, že nárok na náhradu liečebných nákladov preukázala faktúrami za prevedené chirurgické a iné zákroky a výšku peňažnej náhrady za spôsobenú nemajetkovú ujmu určuje súd na základne vlastnej úvahy, berúc do úvahy závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a konkrétne okolností prípadu. Žalobkyňa sa nestotožnila s argumentáciou žalovaného o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi pochybením žalovaného a následkami, ktoré jej vznikli a poukázala na to, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vo svojom liste zo dňa 24.6.2019 označenom ako „Oznámenie o výsledku prešetrenia podnetu“ jednoznačne konštatuje, že „liečba hlbokého zhryzu korunkami na vyššie uvedených zuboch indikovaným spôsobom nebola správna“, pričom v nadväznosti na uvedené konštatujú všetci ošetrojúci stomatológovia žalobkyne, že práve v dôsledku nevhodne zvolenej liečby jej chrupu (ktorú konštatoval aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou), postupne nastali fraktúry žalovaným osadených koruniiek, čo si vyžiadalo následnú liečbu poškodeného chrupu a nasadenie nových koruniiek, pričom odkázala aj na text lekárskej správy z vyšetrenia u P. Y. M. zo dňa 1.6.2018. Z tejto lekárskej správy (rovnako ako aj z lekárskejších správ ďalších stomatológov) je teda zrejmé, že postupné fraktúry žalovaným osadených koruniiek nastali práve z dôvodu nevhodnej preparácie pahýľov žalovaným, čím má za jednoznačne preukázanú príčinnú súvislosť medzi nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou zo strany žalovaného a jej následnými pretrvávajúcimi zdravotnými ťažkosťami. K tvrdeniu žalovaného o jej nemorálnom konaní a snahe sa obohatiť na jeho úkor záverom poznamenala, že to bol práve žalovaný, ktorý zanedbaním odbornej lekárskej starostlivosti vážne poškodil jej chrup a ani ju nepoučil o povahe prevádzaných chirurgických zákrokov, napriek tomu, že v predmetnom čase vykonávala prácu asistentky poslancu Národnej rady SR a navyše plánovala s partnerom počať dieťa, o čom bol žalovaný veľmi dobre informovaný.

23. Žalovaný v odvolacej duplike reagoval na vyhodnotenie vedenia konania a pojednávania žalobkyňou, bez ďalšej argumentácie vo veci samej.

24. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Vychádzajúc z obsahu podanej žaloby bolo úlohou súdu prvej inštancie posúdiť, či žalobkyňa vznikol nárok na zaplatenie náhrady škody 595 eur spočívajúcej vo vynaložených nákladoch na zlepšenie jej zdravotného stavu v dôsledku porušenia povinnosti žalovaného postupovať pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyne lege artis a tiež posúdiť, či žalobkyňa predmetný postup žalovaného spôsobil nemajetkovú ujmu odôvodňujúcu priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 7.000 eur a žalovaného ospravedlnenia.

26. Súdu prvej inštancie je potrebné predovšetkým vytknúť, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je vnútorne rozporné a vzájomne protirečivé, čoho dôsledkom je absencia a z toho plynúca nepreskúmateľnosť skutkových a z toho vyplývajúcich právnych záverov súdu prvej inštancie.

27. Odvolací súd dáva do pozornosti, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal aj na § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka (odsek 126 napadnutého rozsudku), titulom ktorého si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody, nedôvodnosť podanej žaloby ale odôvodnil nepredložením lekárskeho posudku analyzujúceho lekárskeho výkon žalovaného, ako základného, nevyhnutného a zo zákona povinného dôkazu, pričom odkázal na zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia (odseky 92 a 98 napadnutého rozhodnutia), ktorý takýto dôkaz vyžaduje ako podklad, avšak k uplatneniu iného nároku zo škody na zdraví a to nároku na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorého sa žalobkyňa nedomáhala; čím je daná vnútorná rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a jeho nepreskúmateľnosť.

28. Po právnej stránke považuje odvolací súd za nutné zdôrazniť, že pri škode na zdraví sa poškodenému uhrádzajú viaceré druhy nárokov upravené v § 444 až § 449 Občianskeho zákonníka, teda

odškodnenie bolesti, sťaženia spoločenského uplatnenia, strata na zárobku, náhrady straty na zárobku, náhrada za stratu na dôchodku, náklady na výživu pozostalým, účelné náklady spojené s liečením a náklady pohrebu. Tieto nároky možno uplatňovať samostatne, i viaceré popri sebe. Nárok na účelné náklady spojené s liečením (§ 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zakladá nárok na náhradu nákladov, ktorých cieľom je obnovenie zdravia alebo aspoň zlepšenie zdravotného stavu poškodeného. Účelnosť nákladov sa posudzuje podľa toho, či boli vynaložené na liečebné úkony alebo lekárske zákroky, vďaka ktorým sa poškodený vyliečil úplne alebo aspoň prispeli k zlepšeniu jeho zdravotného stavu. Uvedený hmotnoprávny základ určuje rozsah dôkaznej povinnosti pri uplatnení tohto nároku.

29. Na preukázanie nároku na vynaložené liečebné náklady podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu na zdraví, teda preukázanie porušenia právnej povinnosti pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti, preukázanie vzniku vynaložených liečebných nákladov, ako nákladov účelne vynaložených na obnovenie zdravia, resp. zlepšenie zdravotného stavu poškodeného, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom nákladov na liečenie a zavinenie.

30. Na uvedenom základe odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na to, že náklady účelne vynaložené na liečenie poškodeného podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú samostatným nárokom na náhradu škody na zdraví, na jeho preukázanie nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia ako to nesprávne učinil súd prvej inštancie. Zároveň hodno poznamenať, že pri preukazovaní porušenia právnej povinnosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti je dôkazné bremeno na strane žalobkyne, a hoci dôkazom preukazujúcim porušenie takejto povinnosti obvykle býva znalecký posudok, nie je možné len z jeho nepredloženia dospieť k záveru, že táto zložka zodpovednosti za škodu nie je preukázaná, keďže žalobkyňa predložila v spore aj iné dôkazy (listiny), napr. stanovisko Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou s bezprostrednou vecnou relevanciou k uplatnenému nároku, ktorého obsahom sa súd prvej inštancie vo vzťahu k vyhodnoteniu tohto predpokladu nároku na náhradu škody na zdraví ani bližšie nezaoberal. Úlohou súdu prvej inštancie je potom komplexne vyhodnotiť predložené dôkazy a unesenie dôkazného bremena žalobkyňou. Potrebné je tiež uviesť, že záver Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (zriadeného a postupujúceho pri dohľade podľa zákona č. 581/2004 Z. z.) o konaní žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyňi v rozpore s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti je záverom o inom správnom delikte, pričom rozhodnutím o inom správnom delikte je súd v zmysle § 193 C. s. p. viazaný.

31. Súdu prvej inštancie je potrebné ďalej vytknúť, že nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nesprávne podmienil preukázaním vzniku škody (odsek 123 napadnutého rozsudku), pričom odvolací súd v zhode s argumentáciou žalobkyne poukazuje na skutočnosť, že právna úprava rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upravenom v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody v zmysle § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, kedy pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať a výška nemajetkovej ujmy, resp. jej odškodnenie je na úvahe súdu, v prípade náhrady škody treba však výšku škody presne uviesť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany.

32. Odvolací súd v tejto súvislosti ďalej ozrejmuje, že predpokladmi vzniku zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostnej sféry fyzickej osoby sú: a) existencia neoprávneného (protiprávneho zásahu) do všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť, či len ohroziť osobnosť fyzickej osoby, aj keď nemusí nevyhnutne viesť k spôsobeniu akejkoľvek ujmy na zdraví, b) ujma na osobnosti fyzickej osoby v jej osobnej fyzickej a psychicko-morálno-sociálnej integrite alebo ohrozenie takouto ujmu a c) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a ujmu, ak neoprávnený zásah ujmu skutočne vyvolal, prípadne medzi zásahom a ohrozením človeka vznikom takejto ujmy. Nevyhnutným predpokladom takejto zodpovednosti za zásah do osobnostných práv však na rozdiel od všeobecnej zodpovednosti za škodu nie je zavinenie, avšak jeho vyhodnotenie má svoj odraz v priznaní druhu a výšky zadosťučinenia. Výška ujmy závisí od úvahy súdu, ktorá však nesmie byť svojvôľou, ale vyžaduje si riadne odôvodnenie, avšak súd prvej inštancie vyhodnoteniu preukázania

týchto predpokladov nevenoval žiadnu pozornosť a nevykonával ani žalobkyňou v žalobe navrhované dôkazy na preukázanie uplatneného nároku.

33. Je potrebné zdôrazniť, že ak objektívne protiprávnym konaním zodpovednej osoby môže byť dotknutá ktorákoľvek z chránených zložiek osobnosti fyzickej osoby; môže byť neoprávneným zásahom do osobnosti tiež akýkoľvek zásah do zdravotného stavu človeka. Nárok na ochranu osobnosti odvodzovaný zo zásahu do zdravotného stavu človeka má však podľa odvolacieho súdu svoje miesto len tam, kde jeho skutkový základ presahuje skutkový základ nároku na náhradu škody na zdraví, či sa od neho inak líši, prípadne tam, kde je právna úprava náhrady škody natoľko paušálna, že ju nemožno považovať za dostatočne spravodlivé riešenie konkrétneho prípadu.

34. Vychádzajúc z uvedeného je nepochybné, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, a súčasne v dôsledku vnútornej rozpornosti odôvodnenia nezodpovedá napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by bolo vnútorne konzistentné a dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vzťahujúce sa k predmetu súdnej ochrany. Súd prvej inštancie týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonával navrhované dôkazy, pričom nebolo účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom. Nakoľko uvedené nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a písm. c) C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

35. Pre účely ďalšieho konania odvolací súd uvádza, že nie je vylúčené, aby si žalobkyňa uplatnila nárok na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka popri nároku na náhradu liečebných nákladov podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené je potrebné pri oboch uplatnených nárokoch riadne ustáliť skutkový stav, zistiť či je zhodný, resp. či sa v prípade nároku na nemajetkovú ujmu líši, resp. presahuje skutkový základ nároku na náhradu škody najmä s ohľadom na žalobkyňou namietaný nedostatok informovaného súhlasu; vyhodnotiť samostatne predpoklady vzniku týchto nárokov, vo vzťahu k nim vyhodnotiť vykonané dôkazy a námietky sporových strán. Odvolací súd k otázke zisťovania skutkového stavu dodáva, že ak súd prvej inštancie argumentoval nevyhnutnosťou preukázať protiprávne konanie žalovaného, resp. výšku škody lekársym, prípadne znaleckým posudkom; dáva do pozornosti, že žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (Čl. 15 Základných princípov C. s. p.) a teda lekársky, resp. znalecký posudok nie je dôkazom s vyššou dôkaznou silou ako iné dôkazy, pričom súd hodnotí dôkazy v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

36. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C. s. p. viazaný; súd prvej inštancie spor opätovne prejedná na pojednávaní, riadne podľa návrhov strán vykoná dokazovanie (v súlade s príslušnými ustanoveniami C. s. p. o dokazovaní), dôkazy zhodnotí podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadne na všetko, čo vyšlo počas konania najavo; na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C. s. p. tak, by obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné a aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

37. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).